ОБРАЗЪ НА ВЫСОКЫЯ ЦАРСКЫЙ ФЕРМАНЪ.

Моята Царска воля е, щото, сичкитѣ жители по дѣржавѫтѣ Ми и вѣрни Мои поданници, да могѫтъ да помагатъ, до колкото имъ се пада на часть-тѫ, на ежедневнитѣ ми Царски стараніа, които полагамъ за достиженіето до по-высокѫ степень на образованіето и за благоденствіето на Дѣржавѫтѫ, и това, като тѣ сѫ и въ вѣрѫтѫ си и въ вѣроисповѣданіето си и въ сѣко дрѫго отношеніе вынѫгы усигорени и спокойни, и като поминѫватъ помеждѫ си въ любовь и съгласіе и съ начинъ който прилича на человѣчеството и сѫотечественостьтѫ.

Распрѫта и разысканіата, които противъ тѫй Ми добро желаніе са породихѫ отъ нѣколко врѣме отъ степенѣтѣ на дѫховнѫтѫ покорность помеждѫ православнытѣ Българы и Гърскѫтѫ Патріаршіѫ, т. е. поради голяницитѣ на свързаніето на Българскытѣ Митрополиты, Епископы, Свѫщенници и Церкви съ Патріаршіѫтѫ, като станѫхѫ причинѫ на оскѫрбленіето Ми, за доброто имъ рѣшеніе и за слѣдствіе на разысканіата и размышленіата, които стабатъ за това, излагатъ са слѣдѫющытѣ членове за послѣдень тѣхенъ конецъ и рѣшеніе.

ЧЛ. 1-й. Съставѧ са едно отдѣлно дѫховно правленіе (Окрѫгъ) подъ оффиціално наименованіе (титѫлъ) БЪЛГАРСКА ЕКСАРХІѦ, което ще обема съ долѫизложеннытѣ Митрополіи и Епископіи, еще и дрѫгытѣ нѣкои мѣста; И на тѫй отдѣленіе управленіето на дѫховнытѣ и религіозны работы ще е повѣрено съвьршенно на Ексархіѫтѫ.

ЧЛ. 2-й. Онзи отъ Митрополитытѣ на реченнѧ Окрѫгъ, който по чинъ е най-голѣмъ, ще носи титѫла Ексархъ, а Нѣмѫ ще принадлѣжи каноническото предсѣдателство на Българскѧ Синодъ, който постоянно ще го придрѫжава.

ЧЛ. 3-й. Екзрѣшното дѫховно управленіе на тѫзи Ексархіѫ ще са опредѣли съ единъ особитъ уставъ, който сѣкакъ да е съгласенъ съ утвѣрденытѣ каноны и религіознытѣ обрѧды на православнѫтѫ Церковь и за подтвѣрожденіе и пріемваніе ще са подложи на Высокото Ми Царство: Този уставъ ще са състави по единъ начинъ, който да усигѫрѧва Ексархіѧта, щото Патріархътъ, нито направо нито посредственно, никакъ да са не намиса въ управленіето на дѫховнытѣ работи; и особенно въ извиданіето на Епископытѣ и на Ексарха. И щомъ са извере Ексархътъ Българскыйтъ Синодъ ще нѧма работѫтѫ на Патріарха, а той часъ напрѣдъ ще дадѧ потрѣбното споредъ вѣрѫтѫ подтвѣрдително писмо.

ЧЛ. 4-й. Този Ексархъ, опредѣлѧемъ съ Мой Высокъ Нератъ, ще е длѫженъ съгласно съ церковнытѣ правила да поменѫва името на Цариградскыѧ Патріархъ. И преди да са извьрши дѫховното споредъ вѣрѫтѫ избираніе на достойното за Ексархъ лице, ще са отнасѧ до мнѣніето и удобреніето на Высокото Ми Царство.

ЧЛ. 5-й. За работы, които са отнасѧтъ до мѣста дѣто съ подъ дѫховното управленіе на Ексарха, и за които Той правилно и законно имѧ пѣлнѫ власть да посредствѫва при Правителството, ще мѫ е позволено да са отнасѧ направо до мѣстнытѣ власти, и въ нѫждѫ до Высоката Ми Портѫ. Частно же, Бератитѣ дѣто ще са даватъ на дѫховнытѣ подъ негово вѣдомство лица, ще излизатъ по негово представленіе.

ЧЛ. 6-й. За сѫдрѫжно съразмышленіе и сѫдѣйствіе въ работи, които са касѫтъ до православнѫтѫ вѣрѫ, Синодътъ на Ексархіѫтѫ ще са отнасѧ до вселенскыѧ Патріархъ и до Съвора на Митрополитытѣ, и тѣ ще повьрзѫватъ да даватъ нѫждѫтѫ помощь и да испращатъ потрѣбнытѣ отговоры.

ЧЛ. 7-й. Синодътъ на Ексархіѫтѫ ще иска отъ Цариградскѫтѫ Патріаршіѫ Святото Миро, което са употрѣбѧва церковно.

ЧЛ. 8-й. Епископитѣ, Архіепископитѣ и Митрополититѣ, които съ подвинени на Цариградскѫтѫ Патріаршіѫ, ще минѫватъ безпрепѧтственно прѣзъ Епархіитѣ на Българскыѧтъ Ексархъ, както и Българскытѣ Епископи, Архіепископи и Митрополити прѣзъ Епархіитѣ на Цариградскыѧтъ Патріархъ; и могѫтъ да прекыватъ въ средоточіѧта на Вилаетытѣ и въ дрѫгытѣ правителственни мѣста за слѣдчающытѣ имъ работы, въ вѣнѣ отъ свойтъ дѫховенъ Окрѫгъ не ще могѫтъ да съвиратъ Синодъ, и въ работытѣ на Христіанытѣ, които не сѫ подъ тѣхното дѫховно вѣдомство, не ще могатъ да са мѣсѧтъ, и на което мѣсто се намиратъ, безъ позволеніето на тамошніѧ Епископъ не ще могатъ да свѫщеннодѣйствѫватъ.

ЧЛ. 9-й. Понеже както Іерусалимскыйтъ на Фенеръ Метохъ, свързанъ съ Іерусалимскыѧ Патріархъ, е подъ управленіето на Іерусалимскыѧ Патріархатъ, тѫй и находѧщыйтъ на сѫщото мѣсто Българскый Метохъ заедно съ близѫлѣжащѫтѫ Българскѫ Церковь ще бѫдатъ подчинени на Българскыѧ Ексархъ за това горѣречеченыйтъ Ексархъ когато стане нѫжда, ще мѫ е позволено да дохожда въ Столицѫтѫ Ми и да прекывава въ речениыѧ Метохъ; и той или както са каза по-горѣ когато дойде тѫка по нѫждѫ, или додѣто са намира тѫка, въ извьршаніето на церковнытѣ обряди ще са споразвѫва съ церковнытѣ правила, на които въ такыва слѣчаи съ подчинены Іерусалимск. Александрійск. и Антіохійскѫ Патріарси.

ЧЛ. 10-й. Церковнытѣ Окрѫгъ на тѫзи Българскѫ Ексархіѫ състои отъ Епархіитѣ. „Рѣсчѫшкѫ, Силистренскѫ, Шѫменскѫ, Търновскѫ, Софійскѫ, Врачанскѫ, Ловчанскѫ, Видинъ, Никополскѫ, Пиротскѫ, Кюстендилскѫ, Самоковскѫ, Велескѫ, Пловдивскѫ, Станимакскыѧ Санджакъ и кѧзата Созополи" освѣнь около двадесеть села между Варна и Кюстенджа по крайморието на които жителитѣ не съ Българи, и освѣнь градоветѣ Варна, Ѧхыло и Месемврія, и освѣнь крайморскытѣ села на кѧзата Созополи и освѣнь градоветѣ, Филипе и Станимака заедно съ селата Кѫкленя, Водинъ, Ѧрнѧвткьой, Панагіѧ, Ново-село, Дѣсково, Ѧхлѧнѣ, Бачково, Нѣлашина, и мѧнастиритѣ Бачковский, Св. Безсребрници, Св. Параскева и Св. Георгый. Махалата Св. Богородица вѫтре въ Филипе, колто ще влѣзе въ Българскѫтѫ Ексархіѧ, нѣкои отъ жителитѣ на тѫзи махалѫ, ако не щѫтъ да са подчинѧватъ на Българскѫтѫ церковь и Ексархіѫ, ще вѫдѫтъ волни; И подровностите на това ще са уредѫтъ помеждѫ Патріаршіѫтѫ и Ексархіѫтѫ споредъ вѣроисповѣднытѣ обычаи.

Освѣнь тѣзи исчисленни и поименованны мѣста, ако православнитѣ жители на дрѫгытѣ мѣста сичкытѣ или най-малко двѣтѣ третини поискатъ въ дѫховнытѣ си работы да са подчинѧватъ на Българскѫтѫ Ексархіѫ, и това като са испыта ако са подтвѣрди и докажѐ ще имъ се допрощава. Въ понеже това ще да става както са кѧ[illegible] съ желаніето и съгласіето на сичкытѣ или поне на д[illegible] и това които съ тѫзи предлогъ са трѫдѫт[illegible] съгласіе и раздоръ помеждѫ жителитѣ [illegible] подъ отговорность и ще са [illegible]

ЧЛ. 11-й. Порѫдкѫтъ на Мѧнастиритѣ, които са намиратъ въ границитѣ на Българскѫтѫ Ексархіѫ, а са свѫрзани съ Патріаршіѫтѫ по вѣроисповѣднытѣ Каноны, ще си слѣдѫватъ и ще са вардѫтъ както и напрѣдъ.

Горѣизложеннытѣ точки понеже съ видѣхѫ че удовлетворѧватъ законнытѣ нѫжды и на двѣтѣ страны отмахнѫватъ станѫлытѣ прискѫрбны раздоры, удобрихѫ са отъ Моето Высоко Царство: И отъ сега нататѫкъ за да са дѫржи за правило и да са отбѣгнѫва отъ нарѫшеніето мѫ, произнесе са Моето Высоко Иراده, и въ обявленіе са издаде настоѧщийтъ Ми Царскый Ферманъ.

8 Зилхіджі 1286.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΝ ΦΙΡΜΑΝΙΟΝ.

Πρωτίστη ἐπιθυμία Μου ὑπῆρξε πάντοτε ὅπως οἱ ἐν τῇ Αὐτοκρατορίᾳ Μου οἰκοῦντες λαοί καὶ πιστοὶ ὑπήκοοί Μου διατελῶσιν γενικῶς ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀπολαύωσιν ἅπαντες ἀνεξαιρέτως τῆς ἀπαιτουμένης ἀσφαλείας τοῦ θρησκεύματος αὐτῶν, καὶ κατὰ πάντα τὰ ἄλλα συμπράττωσιν, ὅπως αὐτοῖς ἀναλογεῖ, εἰς τὰς ἀδιακόπως καταβαλλομένας παρ' Ἡμῶν προσπαθείας πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εὐημερίας καὶ εὐδαιμονίας τοῦ τόπου καὶ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, συζῶσι δ' ἐν ἀγάπῃ καὶ ἁρμονίᾳ, ὡς ὁ πατριωτισμὸς καὶ ὁ πολιτισμὸς ὑπαγορεύουσι.

Παρὰ τὴν καλὴν ταύτην ἐπιθυμίαν Μου, ἡ ἀπό τινος χρόνου μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν Βουλγάρων διεγερθεῖσα διαφωνία ἕνεκα τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικῆς ὑπακοῆς τῶν τελευταίων, ἤτοι τῶν ὁρίων τῆς ὑπαγωγῆς τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἐπισκόπων καὶ Μητροπολιτῶν τῶν Βουλγάρων εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ αἱ ἐπελθοῦσαι συζητήσεις ἐγένοντο παραίτια τῆς λύπης Ἡμῶν. Διὸ κάτωθι ἐκτίθεται τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διασκέψεων τῶν γενομένων πρὸς αἰσίαν λύσιν τῆς διαφορᾶς ταύτης.

Ἄρθ. 1-ον. Συνιστᾶται ὑπὸ τὸ ὄνομα Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία ἰδιαίτερον ἐκκλησιαστικὸν τμῆμα περιλαμβάνον τὰς κάτωθι ἀπαριθμουμένας Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπάς, ἡ δὲ διοίκησις τῶν θρησκευτικῶν καὶ πνευματικῶν ὑποθέσεων τοῦ τμήματος τούτου ἀνατίθεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν Ἐξαρχίαν.

Ἄρθ. 2-ον. Ὁ ἀνώτερος τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Τμήματος τούτου φέρων τὸν τίτλον Ἐξαρχος διατελεῖ πάντοτε ὁ κανονικὸς πρόεδρος τῆς περὶ αὐτὸν Βουλγαρικῆς Συνόδου.

Ἄρθ. 3-ον. Ὁ ἐσωτερικὸς διοργανισμὸς τοῦ τμήματος τούτου θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἡμετέρας Κυβερνήσεως ὁριζόμενος διὰ Κανονισμοῦ κατὰ πάντα συμφώνου πρὸς τοὺς θεμελιώδεις κανόνας καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατάξεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δι' οὗ προστέτι θέλει ἐξασφαλισθῆ ἡ μὴ ἐπέμβασις, εἴτε ἐμμέσως εἴτε ἀμέσως, τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἐξάρχου καὶ τῶν Ἐπισκόπων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς Ἐξαρχίας ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν. Ἅμα ἐκλεχθῆ ὁ Ἐξαρχος, ἡ Βουλγαρικὴ Σύνοδος θέλει ἀναγγείλει τοῦτο εἰς τὸν Πατριάρχην, ὅστις ὀφείλει νὰ χορηγήσῃ ἐγκαίρως τὸ ἀπαιτούμενον ἐπικυρωτικὸν ἔγγραφον.

Ἄρθ. 4-ον. Ὁ Ἐξαρχος διοριζόμενος δι' Αὐτοκρατορικοῦ Βεραρίου ὀφείλει νὰ μνημονεύῃ ἐπ' ἐκκλησίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Πρὶν ἢ λάβῃ πέρας ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἐξάρχου θέλει ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἔγκρισιν τῆς Κυβερνήσεως ἡμῶν.

Ἄρθ. 5-ον. Ὁ Ἐξαρχος δι' ὑποθέσεις ἀφορώσας τὰ μέρη τῆς διοικοδοσίας του καὶ ὑπαγομένας εἰς ἁρμοδιότητα αὐτοῦ, θέλει ἀπ' εὐθείας ἀναφέρεσθαι εἰς τὰς τοπικὰς ἀρχὰς καὶ ἐν ἀνάγκῃ εἰς τὴν Ὑψηλὴν Ἡρῶν Πύλην. Ἰδίως τὰ Βεράτια τῶν ὑπ' αὐτὸν Ἐπισκόπων θέλουσιν ἐκδίδεσθαι τῇ αἰτήσει αὐτοῦ.

Ἄρθ. 6-ον. Δι' ὑποθέσεις ἀφορώσας τὰ θρησκευτικὰ καὶ δεομένας τῆς κοινῆς συσκέψεως, ἡ Βουλγαρικὴ Σύνοδος θέλει ἀποτείνεσθαι εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ τὴν περὶ αὐτὸν Ἱερὰν Σύνοδον, οὗτοι δὲ ὀφείλουσι νὰ χορηγῶσι τὴν αἰτουμένην συνδρομὴν καὶ ἀπαντῶσι ταχέως εἰς τὰς ὑποβαλλομένας ἐρωτήσεις.

Ἄρθ. 7-ον. Ἡ Βουλγαρικὴ Σύνοδος θέλει λαμβάνει τὸ Ἅγιον Μύρον ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἄρθ. 8-ον. Οἱ ὑποκείμενοι τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ Ἀρχιεπίσκοποι, Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολῖται θέλουσι διέρχεσθαι ἄνευ κωλύματός τινος ἐκ τῶν Βουλγαρικῶν Ἐπαρχιῶν καὶ οἱ Βούλγαροι Ἀρχιεπίσκοποι καὶ Μητροπολῖται ἐκ τῶν τοῦ Πατριαρχείου, καὶ θέλει ἐπιτραπῆ αὐτοῖς νὰ διαμένωσι εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν Νομαρχιῶν καὶ ἄλλα Κυβερνητικὰ κέντρα, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ συγκροτήσωσι Συνόδους ἔξω τῆς πνευματικῆς περιφερείας καὶ ἐπέμβωσιν εἰς τὰς ὑποθέσεις χριστιανῶν μὴ ὑπαγομένων αὐτοῖς καὶ ἱερουργήσωσιν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Ἐπισκόπου τοῦ τόπου ἐν ᾧ εὑρίσκονται.

Ἄρθ. 9-ον. Ὡς τὸ ἐν Φαναρίῳ Μετόχιον τοῦ Ἁγίου Τάφου ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ Βουλγαρικὸν Μετόχιον μετὰ τῆς περὶ αὐτὸ ἐκκλησίας θέλει ὑπόκεισθαι τῇ βουλγαρικῇ Ἐξαρχίᾳ. Ὁσάκις ὁ Ἐξαρχος κατ' ἀνάγκην ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, δύναται νὰ διαμένῃ ἐν τῷ μετοχίῳ τούτῳ, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάβασιν αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν κατ' ἀνάγκην καὶ τὰς ἱεροπραξίας αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ διαμένει ἐν Κωνσταντινουπόλει, θέλει ὑπόκεισθαι εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, πρὸς οὓς συμμορφοῦνται ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων.

Ἄρθ. 10-ον. Ἡ Βουλγαρικὴ Ἐξαρχία θέλει περιλάβει τὰς Ἐπαρχίας Ῥουστσουκίου, Σιλιστρίας, Σούμλας, Τυρνόβου, Σοφίας, Βράτζης, Λοφτζοῦ, Βιδίνης, Νύσσης, Ἐσεχὲρ-κιοί, Κεττενδηλίου, Σαμακοβίου, Βελισσοῦ καὶ τὴν ἐπαρχίαν Συλήμνου, (ἐξαιρουμένων εἴκοσι περίπου χωρίων παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου μεταξὺ Βάρνης καὶ Κωνστίας κειμένων καὶ οἰκουμένων ὑπὸ κατοίκων μὴ Βουλγάρων ὡς καὶ τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων Βάρνης, Ἀγχιάλου καὶ Μεσημβρίας) τὸν δῆμον Σωζουπόλεως (ἐξαιρουμένων τῶν παραλίων χωρίων του) καὶ τὴν μητρόπολιν Φιλιππουπόλεως, (ἐκτὸς τῆς πόλεως Φιλιππουπόλεως, τῆς κωμοπόλεως Στενημάχου καὶ τῶν κωμῶν Κοπελάνας, Βεδίνας καὶ Ἀρνσούτ-κιοί, Παναγίας, Λεβόσχης, Λασέβλης, Ἀγχάνης, Πατζκόβου, Βλαστίζας καὶ τῶν μοναστηρίων Πατζκόβου, Ἁγίων Ἀναργύρων, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἁγίου Γεωργίου). Ἐπίσης καὶ ἡ ἐν Φιλιππουπόλει συνοικία τῆς Παναγίας μετὰ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς θέλει ὑπάγεσθαι εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐξαρχίαν· ἀλλ' ὅσοι τῶν κατοίκων τῆς συνοικίας ταύτης δὲν θελήσωσι νὰ ὑπάγωνται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, θέλουσιν εἶσθαι ἐλεύθεροι. Τὰ καθέκαστα τούτων θέλουσι κανονισθῆ συμφώνως πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς καὶ θρησκευτικὰς διατάξεις μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐξαρχίας.

Ἐὰν κάτοικοι, πρεσβεύοντες τὸ ὀρθόδοξον θρήσκευμα, ἐπαρχιῶν μὴ μνημονευθεισῶν ἀνωτέρω, ὁμοθυμαδὸν ἢ τοὐλάχιστον τὰ δύο τρίτα αὐτῶν θελήσωσι καὶ ἐκφράσωσι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ὑποχθῶσι πνευματικῶς εἰς τὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν καὶ δι' ἐξετάσεως ἀποδειχθῇ καὶ ἐξακριβωθῇ ἡ εὐχὴ τῶν τοιούτων, ἡ αἴτησις των θέλει γίνει δεκτή. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ τοιοῦτο γενήσεται τῇ ὁμοθύμῳ αἰτήσει τῶν κατοίκων, ἢ τοὐλάχιστον τῶν δύο τρίτων αὐτῶν, ὅσοι ἤθελον προσπαθήσει νὰ ἐνσπείρωσι διχόνοιαν μεταξὺ τῶν κατοίκων θέλουσι θεωρεῖσθαι ὑπεύθυνοι καὶ θέλει ἐπιβάλλεσθαι αὐτοῖς ποινὴ κατὰ τοὺς νόμους.

Ἄρθ. 11-ον. Τὰ εὑρισκόμενα μὲν ἐντὸς τῆς περιφερείας τῆς Ἐξαρχίας, ἀλλὰ τῷ Πατριαρχείῳ, συμφώνως τοῖς Ἐκκλησιαστικοῖς νόμοις, ὑποκείμενα Μοναστήρια θέλουσι διοικεῖσθαι ὡς καὶ πρότερον.

Τοὺς ἀνωτέρω ὅρους θεωρηθέντας ἱκανοὺς εἰς τὰς ἀνάγκας ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ δυναμένους νὰ ἄρωσι τὰς μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένας λυπηρὰς διαφωνίας ἡ Κυβέρνησις Ἡμῶν ἐνέκρινε, Αὐτοκρατορικὸς δὲ Ἱραδές Μου ἐγένετο, ὅπως οἱ ὅροι οὗτοι ἀπὸ τοῦδε θεωρῶνται ἐκτελεστέοι καὶ ἔγκυροι καὶ οὐδεὶς πράξῃ τι ἐναντίον τούτων. Ἐπὶ τούτῳ ἐξεδόθη καὶ τὸ παρὸν Αὐτοκρατορικόν Μου Διάταγμα.

Ἐγράφη τὴν 8 Ζιλχιτζὲ 1286.